

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. H.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 kwietnia 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. H. została oskarżona o to, że:

1. w okresie od 11 października 2016 r. do 9 kwietnia 2018 r. w N. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd D. B., w ten sposób, że przyjęła od niej pieniądze w łącznej kwocie 166.000 zł. zapewniając, że wpłaci je na lokatę, z której pokrzywdzona otrzyma 12% zysku oraz dodatkowe bonusy pieniężne, podczas gdy nie uczyniła tego, jak też nie

zwróciła pobranej kwoty pokrzywdzonej, doprowadzając D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 166.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.,

2. w okresie od 25 października 2016 r. do 13 grudnia 2016 r. w N. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd S. B., w ten sposób, że przyjęła od niego pieniądze w łącznej kwocie 75.000 zł. zapewniając, że wpłaci je na lokatę, z której pokrzywdzony otrzyma 12% zysku oraz dodatkowe bonusy pieniężne, podczas gdy nie uczyniła tego, jak też nie zwróciła pobranej kwoty pokrzywdzonemu, doprowadzając S. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 75.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.,

3. w okresie od 31 maja 2017 r. do 2 stycznia 2018 r. w N. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd A. K. A., w ten sposób, że przyjęła od niej pieniądze w łącznej kwocie 6870 zł zapewniając, że wpłaci je na lokatę, z której pokrzywdzona otrzyma 12% zysku oraz dodatkowe bonusy pieniężne, podczas gdy nie uczyniła tego, jak też nie zwróciła pobranej kwoty pokrzywdzonej, doprowadzając A. K. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6870 zł. tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.,

4. w okresie od 28 września 2018 r. do 5 października 2018 r. w N. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd A. i B. Ż.. w ten sposób, że zobowiązała się do podjęcia na ich rzecz działań w celu uzyskania kredytu hipotecznego w M. SA lub A. SA, przyjęła od nich kwotę 16.000 zł mającą stanowić ich wkład własny oraz jej wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 5.000 zł., a następnie nie podjęła żadnych działań mających na celu zawarcie umowy kredytowej przez pokrzywdzonych i nie zwróciła im pieniędzy w

kwocie 5.000 zł. czym doprowadziła A. i B. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia w kwocie 5.000 zł.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.,

5. w okresie od lutego 2017 r. do 01 marca 2018 r. w N. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu ze swoim mężem P. H. wykorzystując dane osobowe E. H., które w podstępny sposób uzyskała złożyła cztery wnioski o zawarcie umów kredytowych za pośrednictwem platformy internetowej w M. SA składając w tych wnioskach nierzetelne oświadczenie dotyczące okoliczności mających znaczenie dla uzyskania kredytów, tj. osoby kredytobiorcy i jej danych, podszywając się pod dane E. H., a także wprowadziła w błąd pracownika M. SA co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań i zawarła cztery umowy kredytowe:

1. w dniu 26 stycznia 2018 r. na kwotę 12.026,38 zł.
2. w dniu 5 lutego 2018 r. na kwotę 3.310,41 zł.
3. w dniu 28 lutego 2018 r. na kwotę 1.129,90 zł.
4. w dniu 1 marca 2018 r. na kwotę 603,90zł.,

a następnie po uruchomieniu środków przez Bank wykorzystwała je na własne potrzeby dokonując płatności kartą i operacji bezgotówkowych, czym doprowadziła E. H. i M. SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.153,37 zł, tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...):

1. w miejsce czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku uznano oskarżoną A. H. za winną tego, że w okresie od 11 października 2016 r. do 9 kwietnia 2018 r., w N., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła

D. B. w błąd, że uzyskane od niej pieniądze wpłacone zostaną na lokatę pieniężną, z której pokrzywdzona otrzyma zysk w wysokości 12% oraz dodatkowe bonusy pieniężne, pomimo, że oskarżona nie miała takiego zamiaru, czym doprowadziła pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przekazanie jej łącznie pieniędzy w kwocie 166.000 zł, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

2. w miejsce czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku uznano oskarżoną A. H. za winną tego, że w okresie od 25 października 2016 r. do 13 grudnia 2016 r. w N., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem D. B. wprowadziła S. B. w błąd, że uzyskanie od niego pieniądze wpłacone zostaną na lokatę pieniężną, z której pokrzywdzony otrzyma zysk w wysokości 12 % oraz dodatkowe bonusy pieniężne, pomimo, że nie miała takiego zamiaru, czym doprowadziła pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przekazanie jej łącznie pieniędzy w kwocie 75.000 zł, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono jej karę 1 roku pozbawienia wolności,
3. w miejsce czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku uznano oskarżoną A. H. za winną tego, że w okresie od 31 maja 2017 r. do 2 stycznia 2018r., w N., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła A. K. A. w błąd, że uzyskanie od niej pieniądze wpłacone zostaną na lokatę pieniężną, z której pokrzywdzona otrzyma zysk w wysokości 12 %, pomimo, że nie miała takiego zamiaru, czym doprowadziła pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przekazanie jej łącznie pieniędzy w kwocie 6.870 zł, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
4. uznano oskarżoną A. H. za winną popełnienia czynu opisanego w pkt IV części

wstępnej wyroku przyjmując, że pokrzywdzeni dokonali niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przekazanie jej łącznie pieniędzy w kwocie 16.000 zł. to jest występku z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

5. uniewinniono oskarżoną A. H. od popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku.
6. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar wymierzonych oskarżonej A. H. w pkt 1. 2, 3 i 4 wyroku orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżoną Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanej, który zarzucił:

1. w odniesieniu do czynu przypisanego skazanej w pkt 2 wyroku rażącą obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu skazanej, a to art. 286 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i utrzymanie w mocy wyroku skazującego za przypisany skazanej czyn, pomimo, że z ustalonego stanu faktycznego sprawy nie wynika, aby zachowanie skazanej zawierało znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w postaci bezpośredniego zamiaru wprowadzenia w błąd S. B. za pośrednictwem D. B;
2. w odniesieniu do czynów przypisanych skazanej w pkt 1 i 2 wyroku rażącą obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanej oskarżonej, a to art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., poprzez niezastosowanie przepisu art. 12 k.k. i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w N., pomimo, że czyny przypisane skazanej w pkt 1 i 2 wyroku Sądu Rejonowego w N. nie zostały zakwalifikowane jako popełnione w ramach jednego czynu ciągłego, w sytuacji, w której działanie skazanej realizowało ten sam, z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w odniesieniu do dwojga pokrzywdzonych, co powinno

skutkować przyjęciem jednego czynu w ramach czynu ciągłego, w miejsce dwóch odrębnych czynów ciągłych przypisanych skazanej;

3. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych skazanej, a to art. 91 § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w N., skazującego skazaną za cztery odrębnie przypisane czyny ciągłe w pkt 1-4 rzeczonoego wyroku, w sytuacji, w której przypisane skazanej czyny ciągłe zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności i zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw, a w konsekwencji należało dokonać zmiany kwalifikacji prawnej, poprzez zastosowanie art. 91 § 1 k.k. i przyjęcie ciągu przestępstw w miejsce czterech odrębnych przestępstw;
4. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 353 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 402 § 1 k.p.k. w zw. z art. 401 § 1 k.p.k. oraz art. 378 § 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k., poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w N. w sytuacji, w której zostało naruszone prawo do obrony skazanej na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a naruszenie to pozostawało rażące i miało, a co najmniej mogło mieć wpływ na treść orzeczenia i Sąd odwoławczy, w sytuacji zaskarżenia wyroku w całości na korzyść skazanej winien był rozpoznać sprawę w granicach zaskarżenia, a ponadto obraza art. 117 k.p.k. i art. 378a k.p.k. pozostawała przedmiotem zarzutu apelacyjnego, które to naruszenie objawiało się zaniechaniem odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 9 czerwca 2020 roku, a zarządzeniem wyłącznie przerwy w rozprawie, pomimo, że Sąd pozostawał zobligowany do odroczenia rozprawy wobec niezachowania terminu 7 dni pomiędzy doręczeniem skazanej zawiadomienia o terminie rozprawy, a terminem rozprawy głównej i należyтым zgłoszeniem przez skazaną wniosku o odroczenie rozprawy, co spowodowało, że Sąd pierwszej instancji w sposób nieuprawniony odstąpił od zawiadamiania skazanej o nowym terminie rozprawy przerwanej na zasadzie art. 402 § 1 zd. ostatnie k.p.k., a następnie przeprowadził rozprawę w dniu 2 lipca 2020 roku pod

nieobecność skazanej pomimo, że z uwagi na niepowiadomienie skazanej o terminie rozprawy, zgodnie z art. 117 § 2 k.p.k. czynność nie powinna zostać przeprowadzona, co miało wpływ na treść orzeczenia, bowiem w dalszej konsekwencji skutkowało wydaniem przez Sąd Rejonowy w N. postanowienia o oddaleniu należycie złożonych przez skazaną wniosków o uzupełniające przeprowadzenie dowodów z przesłuchania świadków B. i A. Ż. oraz M. G. na zasadzie art. 378a § 6 k.p.k., wyłącznie z uwagi na niestawiennictwo oskarżonej na rozprawie w dniu 2 lipca 2020 roku, w sytuacji, w której skazana nie była o rozprawie zawiadamiana, co skutkowało rażącym naruszeniem prawa do obrony skazanej, objawiającym się uniemożliwieniem skazanej wzięcia udziału w rozprawie, w tym uczestnictwa w przeprowadzeniu uzupełniającego przeprowadzenia dowodów z przesłuchania ww. świadków i zadawania pytań tym świadkom oraz okazania im dokumentów przeczących ich relacjom procesowym, pomimo należytego złożenia przez skazaną wniosków w tym zakresie, jak również, z uwagi na fakt, że na rozprawie w dniu 2 lipca 2020 roku doszło do zamknięcia przewodu sądowego skazana została pozbawiona możliwości realizacji przysługujących jej gwarancji oraz uprawnień procesowych, w tym w zakresie możliwości złożenia wniosków o uzupełnienie postępowania dowodowego, możliwości wypowiedzenia się co do treści zgromadzonych dowodów, złożenia wyjaśnień w sprawie oraz zabrania głosu po zamknięciu przewodu sądowego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i utrzymanego nim wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w N. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. bez udziału stron.

Przedstawione w kasacji argumenty stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi przeprowadzonymi w sprawie i to przez Sąd *a quo*. Skarżący zdaje się zupełnie pomijać, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że odnosząc się do zarzutu apelacyjnego naruszenia prawa materialnego Sąd Okręgowy w żadnej mierze nie czynił nowych, niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń faktycznych. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano wyraźnie, że działanie oskarżonej polegało na tym, że wprowadzała ona pokrzywdzonych w błąd co do tego, że wpłacane przez nich pieniądze umieści na korzystnych lokatach pieniężnych, z których pokrzywdzeni uzyskają pokaźny zysk, a nawet bonusy pieniężne, podczas gdy nie miała takiego zamiaru i tego nie czyniła. Sąd Okręgowy podkreślił także, że celem działania oskarżonej było osiągnięcie bezprawnej korzyści majątkowej w postaci dysponowania powierzonymi jej pieniędzmi. Odnosząc się natomiast do kwestii wykluczenia kwalifikacji z art. 284 § 1 k.k. wskazano, że w przypadku oskarżonej nie można przyjąć, że dopuściła się przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, albowiem o wyczerpaniu znamion tego czynu można mówić tylko wówczas, gdy wejście we władanie rzeczą następuje legalnie. Skazana natomiast weszła w posiadanie pieniędzy na skutek wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Odwoławczy dokonał także prawidłowej kontroli wyroku Sądu I instancji pod kątem naruszenia art. 12 k.k. Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, przepis art. 12 k.k. zastosowany został odrębnie do każdego z opisywanych czynów. Działanie skazanej na szkodę D. B. i S. B. było bowiem wieloczynowe i trwało w stosunku do D. B. od 11 października 2016 r. do 09 kwietnia 2018 r., a w stosunku do S. B. od 25 października 2016 r. do 13 grudnia 2016 r. Brak natomiast podstaw do zastosowania wobec obydwu czynów art. 12 k.k. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zamiar dotyczący wszystkich czynów wchodzących w skład czynu ciągłego musi istnieć już przed podjęciem pierwszego z nich (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 3 października 2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083). Tymczasem ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób bezsporny wynika, że zamiar oszukania S. B., powstał u skazanej później.

W sposób wyczerpujący, rzetelny i pełny odniósł się także Sąd Okręgowy do zarzutu naruszenia art. 91 § 1 k.k. wskazując, że dla przyjęcia tej normy konieczne jest wystąpienie przesłanek w postaci działania w krótkich odstępach czasu oraz wykorzystania tej samej sposobności, które w przypadku czynów przypisanych skazanej A. H. nie wystąpiły.

W odniesieniu do czynów opisanych w pkt 1,2 i 3 wyroku brak było przesłanki działania w krótkich odstępach czasu. Czyny te bowiem działały się równolegle. Czynu z pkt 1 skazana dopuściła się w okresie od 11 października 2016 r. do 09 kwietnia 2018 r., czynu z pkt 2 - w okresie od 25 października 2016 r. do 13 grudnia 2016 r., a czynu z pkt 3 w okresie od 31 maja 2017 r. do 02 stycznia 2018 r. Pomędzy poszczególnymi czynami nie zachodziły „krótkie odstępy czasu” stanowiące warunek *sine qua non* przyjęcia ciągu przestępstw. Działanie skazanej miało charakter równoległy, z wykorzystaniem tej samej sposobności, tyle, że na szkodę różnych osób.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także ostatni z zarzutów kasacji, w którym skarżący zarzuca obrazę przepisów postępowania, a to art. 6 k.p.k. w zw. z art. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 353 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 402 § 1 k.p.k. w zw. z art. 401 § 1 k.p.k. oraz art. 378 § 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że skazana została zawiadomiona o terminie rozprawy w dniu 9 czerwca 2020 r. bez zachowania 7-dniowego odstępu między odbiorem zawiadomienia a terminem rozprawy. Jednakże, jak wskazuje prokurator, wysuwanie z tego faktu wniosków o naruszeniu przepisu art. 353 § 2 k.p.k. jest bezzasadne. Przepis art. 353 § 2 k.p.k. nakłada bowiem obowiązek odroczenia rozprawy wyłącznie w przypadku, gdy wniosek o odroczenie zgłoszony został przed rozpoczęciem przewodu sądowego. Wynika to wprost z treści cytowanego przepisu. W literaturze zwraca się uwagę, że „Termin ten jest *sui generis* terminem

prekluzyjnym w tym znaczeniu, że złożenie wniosku po terminie nie powoduje skutku w postaci obowiązku odroczenia rozprawy” (R. A. Stefański, S. Zabłocki [w:] R. A. Stefański, S. Zabłocki, *Kodeks postępowania karnego. Tom. III. Komentarz do art. 297-424*, Warszawa 2021, art. 353). Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy skazana A. H. złożyła wniosek o odroczenie rozprawy w toku przewodu sądowego, o czym zresztą pisze w kasacji sam skarżący, wskazując, iż wcześniejsze rozprawy odbyły się w dniu 28 stycznia 2020 r. i 25 lutego 2020 r. Tym samym, wbrew twierdzeniom skarżącego, na Sądzie nie ciążył obowiązek odroczenia rozprawy. Przerywając rozprawę, Sąd postąpił zgodnie z treścią art. 402 § 1 k.p.k. i odstąpił od zawiadamiania skazanej o nowym terminie. To w interesie skazanej leżało uzyskanie informacji o dalszym toku sprawy, na co zwrócił zresztą uwagę Sąd Okręgowy podnosząc, że to oskarżona złożyła wniosek o powtórzenie czynności dowodowej dla pozoru, skoro na termin ponownie się nie stawiła, zmierzając w ten sposób do przedłużenia postępowania.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Rozstrzygnięto także o kosztach postępowania kasacyjnego.

